

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: 1938. — K. B.: Új év — Új élet. — Kocsis Lajos: A szentév megnyitása után. — Központi: Az okosság útja. — M. Gy.: A restaurált Örökimádás. — Pápai János dr.: Szentséglátogatás. — Volarics Ferenc: Boldog Gizella, a magyarok első királynéja. — «og»: Szabin testvér. — Oltáregyleti élet.

Az Oltáregyesület megholtjai 1937 december 20-ig.

Budapesten: Forgó Ferencné, özv. Klammer Rudolfné, dr. Teleky Endréné, özv. Kolonits Jánosné, Scher Gusztávné, Hayden Józsefné, Horváth Károly, özv. dr. Karáll Jánosné, özv. Petöcz Jenőné, Juricsek Józsefné, özv. Vargha Györgyné, Oroszlán Árpádné, Tersch Anna, Lukovits Ferencné, Kovács Mária, Lubik Antalné, Mazám Mihályné, Potoniuz Anna, Saári Márta, özv. Verban Joachimné, özv. Visnyovszky Istvánné, Zsitka Antalné, Zsáka Jánosné, vitéz Sándorffy Péterné, Ivancsics György, Elsics Júlia, Pitke Edéné, Lukács Elekné, Rábóczky Pálné, özv. Török Józsefné, özv. Ludvig Károlyné, Springer Jozefa, Rankó Anna, Lász Károlyné, Kovács Sándorné; *Köszegen:* Tóth Gyuláné, Simon Mihály; *Felsőgödön:* özv. Kóka Jánosné, Bezák Antalné, Czili Istvánné, Damásdi Pálné, Sztanyák Mihály; *Pápán:* Takács Józsefné, Bíró Józsefné, Erdélyi Józsefné, özv. Marek Antalné, Timmer Katalin, Szűcs Mátyásné, Ványi Józsefné, özv. Mészáros

Imréné, Ács Ilona, Csomay János, Éltető Ibolya, özv. Széplaki Jánosné, Szegleti József, Horváth Elekné, Nemsits Elekné, Nagy Lajosné, Trauner Lipótné, Magyar Jánosné, Stier Imréné, Kis Ferencné, Kardos István, Gecse Jánosné, Molnár István, Molnár Istvánné, Szabó Györgyné, Kovárczik Józsefné, Császár Jánosné, Kalapács Ilona, Kovács Anna, Németh Erzsébet, özv. Tama Imréné, Rinp Gyuláné, Pallós Rozália, Kokas Sándorné; *Szombathely:* Szent Ferenc-plébánia: Globits Sándorné, Kisfaludy Józsefné, Kiss Antalné; *Nyíregyháza:* özv. Kádár Jánosné; *Sashalom:* Vincze Mária; *Hédekvár:* Soós Emilia; *Galgahévíz:* özv. Antók Györgyné, Ondek Anna; *Vámosmikola:* Megyes István; *Balatonszentgyörgy:* Angyán Ferencné, Kis Teréz, Máté Györgyné, Ifi Mária; *Pestszent-erzsébet Szabótelep:* Szenzenstein Lőrinc; *Iván, Sopron m.:* özv. Kiss Jánosné, ifj. Kiss Józsefné; *Rimóc:* Merczi Kati, Vanyó Lajosné; *Buda-Ujlak:* id. Kauderer Gusztávné, Szillerer Józsefné, Dorner Jánosné, Andréka Károly, Szentvig Andrásné, Griller Ferencné, Göndör Ferencné,

Te, a szentségi Úr Jézus magyar földön ünneplendő diadalának áldott újéve, légy üdvöz! Szeretettel fogadunk, örömmel nézünk az arcodba, mert az Eucharisztia fényében ragyog és a szentségi Úr Jézus kegyelmeinek ígéréssel biztat: az *Ó országának áldott levegője, a «békeséges Király»-nak nem e világból való békéje s az Istennel egyesültség óriási ereje mind a miénk lehet mostan!*

Sokak elé egészen új világ tárul, amikor most praktikusán is megismerik az Eucharisziát. A végtelen isteni jószág önpazarló, egyedül neki stilszerű kézmozdulatát érzik a legméltóságosabb Oltáriszentségben adott ajándékban, melyet csak mélységes hálával lehet fogadni (Eucharisztein!). Az Úristen természetéből (szeretet az Isten) annyit érezünk meg itten, hogy azt kell mondanunk, ez az igazi szentségek szentsége! Minden más szentségben is nagyszerű az Úr, de ebben a legfelülmúlhatatlanabb! Itt muszáj életre kelnie, erőre kapnia a leggyengébb embernek is. Orvos és orvosság az Eucharisztia! Biztosan észrevéteti a bajt és csalhatatlanul jól ható orvosságot nyújt Krisztus példájában. Előtte nem marad rejtve semmi, Otőle nem mehet el beteg senki: az élet Ura reparálja az élet minden apró és nagy fogyatékoságát. Hogy igazán élhessünk az élet forrásával, Önmagát helyezi belénk és öntözi aszavány lelkünket.

Hogy *kell az Úr Jézus a világnak!* Elégedetlenség uralkodik most az embereken. Azok is panaszkodnak, akiknek semmi okuk sincs rá. Nem azért, mert nincs szeretet! Hisz, hála Krisztus evangéliumának, igen sűrűen hajlanak a szenvedők felé a Karitás angyalai. De a szeretet elégtelen betömni azokat a lékeket, melyeket az igazságtalanság ejt az élet hajóján. Nem elég már a mostani életbe csak valami Krisztusból, vagy Krisztustól! A világot csak az egész Krisztus maga gyógyíthatja meg, Meg kell mutatni neki! Elébe kell helyezni, hogy föltekinthessen reá és porba hullhasson Előtte! A nagy igazság-

talanságoknak mind az elviselésére, mind a jóvátételére Ő adhat teljes erővel ható eredményt, biztosító lökést. Igazi békeségszerző, mert egészen tökéletes kiegyenlítést ígér és ad is az egész világnak az abszolút igazságosság mértéke alapján. Az egész világ előtt fog ragyogni a budapesti eucharisztikus világkongresszuson az a program, melynek Ő a megszemélyesítője. Ha vezető és alattvaló, gazdag és szegény, úr és koldus, tudós és munkás, nevelő és gyermek egyformán Krisztusra hallgat, csodálatos harmónia, igazi béke lesz a világon. Ő boldog Krisztus-ország! Öntudatosan és öntudatlanul mennyien sóvárognak utánad!

És abban a gigászi munkában, melyet az Egyház végez; azon a sok-sok téren, melyen az Egyház dolgozik, milyen erőmassza, mennyi energia használódik el naponta! Milyen méreteket ölt Szentegyházunk aktivitása, a missziókban, az akció katolikában (szakosztályok, egyházközségek, iskolák, kórházak stb.) és a kimondottan lelki téren! Ennek az utánpótlására csak az Úr Jézus képes! Itt csak az Isten mindenható ereje elég! Azért kell hozzákapcsolódnunk, vele egyesülnünk, az Eucharisztia útján. Áldott lehetőség, melyet a végtelen szeretet talált ki és a Mindenhatóság valósított meg! Az eucharisztikus világkongresszusról mindenkinek Krisztussal kell hazamennie! Mindenhová el kell Őt vinnünk az életbe, hogy ne egyedül, hanem Véle éljünk, a legszorosabb egyesülésben: Ő éljen bennünk! Az újév minden napja közelebb visz e nagy fény kigyulladásához és az általa elérhető eredmények teljesedéséhez.

Szent Istvánnal, első apostoli királyunk hithű lelkületével akarunk megjelenni a kongresszuson. Nem is lehetne jobb inspirátorunk Szent Istvánnál, aki a magyart nemcsak névleg, de szellemben is kereszténnyé igyekezett tenni. Az Eucharisztia elé odatérdelt éjszakákon át s templomokat emelve, hirdette az Isten szent fölsége eucharisztikus jelenlétének valóságát. Felesége pedig az új templomok számára miseruhákat hímzett és fehéreneműket készítettett, mintegy előfutárai az Oltáregyesületnek ezek az eucharisztikus lelkek. 1938-ban legyünk méltó utódaikká szent hivatásunkban.

Mátrai Gyula dr.

Félmillió Eucharisztikus jelvényt viselnek már a magyar hívek!

† Még eddig sohasem tapasztalt lendülettel folyik a felkészülés az Eucharisztikus Világkongresszusra.

Ötszázezer katolikus testvérünk hordja büszkén, önérzettel és boldogan a hitvalló jelvényt. Lélekben már sokkal több, de anyagi hozzájárulást is nyújtó félmillió tagja van a Kongresszusnak.

ÚJ ÉV – ÚJ ÉLET.

MÉG mindannyian a karácsony szent áhítatának varázslatos meleg-séggel eltöltő hatása alatt állunk. Még fülünkbe csendül a «Csendes éj» lágy dallama. Még halljuk az angyalkürtökön hozzánk juttatott örök szép karácsonyi éj dalát: Dicsőség mennyben Istennek, békesség földön a jó embernek.

Szeretnénk meghosszabbítani az örömek szent napjait, de sajnos, nem lehet, mert az idő múlik és mi, vándorok, sietünk a rohanó órák, percek után.

Ilyen örömmel telített lelkülettel éljük le az év utolsó napját. Milyen könnyű ekkor hálát adni a meg nem érdemelt, ránk pazarolt sok kegyelemért. Ez azonban természetes is, mert a kicsi Jézuska személyében az örök Szeretet, Béke, Boldogság tért be hozzánk. De én nem tudom más ember hogyan gondolkodik ezen a napon, nekem mindig az elmúlás jut az eszembe és ez valami olyan nyomasztó érzést lop be a karácsonyi hangulatomba. Szinte mondhatnám, vigasztal az a tudat, hogy másnap újév van és én újra kezdhetem az életem, remélve egy sokkal jobbat mint az előzők voltak, hogy majd a nagy leszámolás utolsó napján ne félelemmel, hanem örömmel tudjam követni a hal hívó szózatát, az új örökké tartó boldog életre.

Új élet . . . Mikor erről elmélkedem, eszembe jut, hogy nem is olyan rég két kongreganista testvéremmel mi is elterveztük szépen magunk között, hogy Isten szent segítségével egy új életet kezdünk. Szerzetesi nehéz életet, melyet a Krisztus szent igája tesz számunkra könnyűvé. Mennyi ki nem mondott nagy vágy égett bennünk Istenünk után, melyet talán csak a szemünkben felcsillanó tiszta szent tűz engedett sejtetni valamit a hozzánk kívül állóknak. Ó, hányszor biztattuk egymást, ne félj testvér, jó az Isten, biztos megsegít és megadja nekünk a kegyelmet ahhoz, hogy a zárda befogadjon minket szent falai közé és ott élve, közel az Úr földi trónjához, a mi életünk egészen el legyen jegyezve az isteni Szeretethez.

Visszaemlékszem, mennyire izgultunk, mikor az első testvérünk ment orvosi vizsgálatra. Milyen boldogságban volt részünk, mikor az teljesen kielégítő volt és őt fel is vették a szerzetbe. Jött a búcsú . . . és mi elváltunk tőle ezzel: a viszontlátásra bent . . .

Aztán jöttem én. Az arcomra lázrózsákat festett az izgalom, szememben a szentektől kölcsönkért tűz lobogott, végre . . . én is elindulhatok . . . De jaj . . . Nem sikerült. Az isteni Jóság örök tervében az én életem folyása másként volt megírva. Fájt akkor nagyon. Vigasztalt azonban az, majd a másik testvéremnek sikerülni fog, ki helyettem is

beviszi a szent vágyam a zárda oltáron trónoló isteni Jegyes elé. A legnagyobb szomorúságomra azonban őt sem vehették fel egészségi okok miatt. Most már közös volt a fájdalmunk, együtt sírtunk . . . Lelkünkben önkénytelenül is felzokogott a kérdés: Miért? . . . Miért? . . .

Ekkor fájdalmam közepette új hang ütötte meg fülem. Miért?! Ne csüggedj . . . Hiszen te új életet akartál kezdeni. Egy egészen újat, mely tele van az értem viselt nagy, nehéz keresztekkel és szeretet-áldozatokkal. Nézd gyermekem, Én, a te Istened, megajándékoztalak egy új élettel. Igen kicsiny gyermekem, egy egészen újjal, melyben a lemondás dominál oly nagy mértékben, aminőt Én csak kevés embertől kérek. Gyermekem, Én bízom benned, hogy szeretettel fogadod ezt Tőlem és megígéred Nekem, hogy iparkodsz hőssé lenni és az emberek nem fogják látni könnyedet, hogy sajnálkozzanak feletted. Szeretném, ha az új élet küszöbéről új dallal, a lemondás halk zenéjére mosolyogva indulnál el. Igen, mosolyogva . . . Mert vidámságot hintő emberekre van szükségem a világban, kik példájukkal hirdetnek Engem és az Én szeretet-vágyamat az emberszívek után. Gyermekem, úgy-e megteszed és Én, a hatalmas Isten, megígérem neked, hogy jutalmad az égben — ha jól teljesíted e kérésem — ugyanolyan lesz, mint annak a társadnak, aki a szerzetesi életben az én «Angyalkám» lett. Még egyre kérlek, mondd meg a másik testvérednek is, hogy szeretném, ha ebben is, miként a zárda utáni vágyadban, szövetségesed volna.

Én csak hallgattam a lelkem új szavát, mert eleinte szokatlan volt, de most már boldogan ígérem meg. Igen, Jézusom segíts, szívesen megteszem a testvérkémmel együtt. Azóta könnyebb lett az új életem és úgy szeretném sokszor belesúgni kis társam fülébe: Ne félj, csak bátran, mosolyogva előre, hiszen mi akartuk és el is jött a mi új életünk.

K. B.

«Az Isteni Ige Társasága» címen most jelent meg egy könyv, mely a kőszegi Szent Imre Missziós Szeminárium és a budatétényi Názáret Missziósház révén nálunk is ismert egyik modern missziós szerzetesrendnek, az Isteni Ige Társaságának küzdelmes keletkezését, gyors fejlődését és mai elterjedtségét mutatja be. Az alig hat évtizedes rendnek ma már az egész világon vannak missziói. Azonkívül a kivándoroltak között fejt ki kiterjedt munkásságot. A könyv bepillantást enged a rend nagyarányú tudományos működésébe is. Egy vázlatos térkép szemlélteti az 5000 rendtagot és 4000 missziósnövendéket számláló rend elterjedtségét. A 22 oldal mélynyomású képmelléklet pedig a rend missziós-telepeit mutatja be szemléletesen. (A könyv ára szép kartonkötésben, offset-nyomású címtáblával 1 P. Kapható: Szent Imre Missziós Szeminárium, Kőszeg.)

A szentév megnyitása után.

(Gondolatok az Oltáregylet tagjai részére.)

A Szentséges Atya bízik magyar püspöki karában, papságában, magyar híveiben, hogy ez a kongresszus és annak megrendezése, levezetése megfelelő várakozásainak. *Bízik*, mert Mária országa vagyunk, Szent István népe, öröksége. A Szent Lászlók, a Hunyadi Jánosok, a Rákóczi Ferencek, az Apponyi Albertek, az Eszterháziak, a Kassai Vértanúk népe vagyunk és élénken él emlékezetében Szent Imre herceg jubileumi éve. *Bízik*, hogy nem csalódik bennünk és hogy kicsiny hazánk újabb fényt fon az Eucharisztia köré.

Figyel ránk az Ég s a csillagon túlról szemléli az Örök Pásztor, vajjon mi történik itt az Ő dicsőségére; — itt ezen a földrajzilag oly kicsiny ponton, melyet csak az Örökkévaló szeme lát meg, fedez fel a Világmindenség térképén, hol fényekkel mérik a távolságokat, az Időt, de akinél minden parányt számontartanak és lemérnek, vajjon jónak, igaznak vagy pedig könnyűnek találják-e. Most *próbára tesznek*, leckét adnak fel, vizsgálatot kell tennünk s a jóságos Mester lesz a Bíránk ebben is.

Megrendítő emberi szempontból is, mert felfigyel majd ránk a világ s amit politika, diplomácia el nem tud érni, Kelet és Nyugat, Észak és Dél rendez itt csodás találkozót a Fehér Ostya hódolatában. Belekerülünk a földkerekség népmilliói érdeklődésének középpontjába, amikor az Oltáriszentség szeretetének jegyében, a katolikus Egyház iránti hűségben, az igazi Testvériség, Egyenlőség, Emberszeretet zászlója alatt köszöntjük azokat, kiket hívunk, várunk s akik felkeresnek minket.

A megcsonkított trianoni Magyarország áll az Emberiség elé s úgy kell odaállania, hogy a megbecsülés, a tisztelet, a szeretet emlékével vigyék el mindenüvé a magyar nemzet hitét, buzgóságát, barátságát, vendégszeretetét. Talán segít az Úr ezzel is rajtunk, ha kegyesen elnéz bűneink sokaságán.

Készüljünk a Szentév nagy napjaira! *Az első készüllet szóljon az Oltáregylet tagjainak, mint az Úr elit-gárdájának.* S itt a szív, a lélek felajánlását, a szeretet felfokozását értem az Eucharisztia iránt. Magamévá akarom tenni Jézus ügyét, hogy az nagy, dicsőséges, fényességes legyen, örömet hozzon számára. Ez történetjék bensőmben. Ez Előkészületi Évbem sokszor áldozom, hogy megőrizzem és élvezzem a tiszta lélek szépségét s így unióban legyek a Mesterrel. A Fehér Ostya Királya közelében csak fehér lélekkel szabad mennem, az Ő ügyét csak fehér lélekkel vihetem, képviselhetem. Csak ez a lélek tud lelkesedni és lelkesíteni. Sok munka sikertelenségének titka itt van. Prohászka írja valahol, szinte rémképeket fest: rombadólt oltárok... körülöttük fekete baglyok huhognak... a szent áldozat, — a sanctum sacrificium — megszenteltségének... az Angyali Kenyér szentségtörő vétele... napszámosok, kik bérért dolgoznak... Pedig mikor ezt leírta a nagy püspök, a Magasságok felé szárnyalt a lelke! Félt, mint az Egyház, mely engesztelést ad Jézus Szívének alázatos esdeklésében, «főleg azokért a bántalmakért, melyekkel az Urat főleg az Oltáriszentségben illetik». A papi zsolozsmának annyira szép és lélekbemarkoló az esti imája: «Te lucis ante terminum...», «mielőtt a Nap nyugovóra tér...», milyen volt a munka, a befutott Tér, az elfutott Idő... Sok oltáregyleti tag lanyhaságának, munkája meddőségének rejtélye itt van! A lélekben hiba van, feketeség van, nem él Krisztus testéből Krisztusért. A jó Mester a jövőbe látott s azért kiáltotta hangosan: «Ha nem eszitek az Emberfia testét — Élet nem lesz bennetek!»

¶ **Tehát megújulás a lélekben!** A nagy szellemek ereje, az Egyház fénylő csillagainak, szentjeinek intenzitása az Eucharisziából fakadt. Gondoljunk Prohászkarára! A teológia beszél «külső kegyelemről, mert hat a lélekre nemcsak Isten, hanem a környezet, a vidék, egy jó könyv stb. Prohászkat misézni, prédikálni, áldoztatni látni — ez külső kegyelem volt. Hogy égett, izzott ez az ember! És vonzott, magával ragadott másokat! De ezt mind az Eucharisztia csodálatos szeretetének köszönhette, — annak a finom, gyengéd szeretetnek, mellyel csókját nyomta még az esztergomi szeminárium kis kápolnájának ajtajára is; — ez volt a búcsúzó az Oltáriszentség Jézusától, mielőtt pihenni tért.

A másik előkészület szóljon másoknak. *Előkészíték sokakat az Úr megismerésére, fogadására.* Ez nekem, oltáregyleti tagnak, legyen örömteli fenséges célkitűzésem. Biztasson e hivatásban ismét csak az Úr: Tüzet jöttem bocsátani a földre s akarom, hogy égjen.» Éreztem a hiányt, hogy sokakban nem ég az Eucharisztia tüze. Annyi emberrel érintkezem, kerül az utamba. Jusson eszembe, hogy nekem is «lámpást adott kezembe az Úr!» Felvilágosítani, tüzet gyújtani akarok a szívekben. Hányan nem ismerik az Oltáriszentség titkát. A vallásnélküli, ha éppen nem is hitetlen életnek oka sok felebarátomban éppen ez: nem is ismerik a katolikus tant az Eucharisziáról, tehát nem is élnek belőle. Gondoljam meg, milyen jó nekem katolikusknak lennem. Mit nyújt híveinek ez a szent, apostoli Egyház! Ő az «Úrtól vette», mondja már Szent Pál is, s azért őrizi, megsokasítja fehér ostyáiban az Eucharisziát, s azután nekünk adja. Mondjuk el, hogy mennyire vár itt mindenkit Jézus, aki bűnbánatra hív, mert elfelejt mindent s «kitágul a Szíve» s hozzánk jön. Hívjuk fel a figyelmet arra is, hogy mennyi diadalútja volt már a Szentségi Jézusnak: Manilla, Buenos Aires, Dublin ... a világ annyi táján! A kétezer év előtti Jézus van az Oltáriszentségben, aki beszélt Péterrel, Nikodémussal, Zakeussal; — hozzám is van szava! Úgy teszek én is, mint a Mester: beszélek, felvilágosítok, lelkesítek ott, ahol alkalom adódik. Az alkalmas pillanatot kihasználom. A többit az Úr kegyelmére bízom.

E gondolatok közepette sok minden viharzik át az ember lelkén. Az Eucharisztia villanó fénye a Multba mutat s világossá tesz sokat, mindent nekünk, szegény magyaroknak. Az első Szent Király alakja félelmetesen nagygyá nő. Megnyílnak előttünk törvénykönyvének csukott lapjai. Ő, de régen nyitottuk fel azokat! Újra olvassuk fiához, Szent Imréhez írt bölcs Intelmeit. Úgy sugárzik most felénk minden szó, minden betű. Lelkünkbe égetnek szavai. Mennyit tettünk és mennyit nem tettünk meg! Mennyire más lenne az élet itt a szőke Duna partján, ezen a megszentelt földön, ha a Szent Király hitét úgy örítettük volna meg, olyan félon, drágán, mint ahogy arra kért minket, — az ő magyarjait. Szétdarabolt ország ... megcsonkított nép ... elszakadt testvérek ... árva magyarok ...

Talán segít az Ég! Talán Isten jóságos kezének útmutatása ez az Eucharisztikus Év ... Talán fel akar emelni ... újra nagygyá tenni ... Talán érdemszerző időt akar ezzel ajándékozni ... Mintha mondaná: ez az egyetlen út a feláradáshoz. Mintha az Eucharisztia fenségesen szép fehér színét akarná megmutatni újból, biztatón. Mert nekünk, magyaroknak, nem maradt már más, mint hinni, bízni és reménykedni. De ez a hit biztos, — ez a remény szebb jövőt ígérő, mert itt is örökké igaz marad Nagy Konstantinnak az égre írt Mementója — s csakis ez az igaz —: In hoc signo vinces! E jelben győzni fogsz!

Tahitótfalu.

Kocsis Lajos.

IMASZÁNDÉKUNK

AZ OKOSSÁG ÚTJA

Melyik az? Amelyik hazavezet az égbe!

Furcsa, hogy amikor Budapestre akarunk menni, sohasem indulunk Moszkva felé, s amikor az égbe igyekszünk — fel kell ezt tételeznünk minden józan emberről — egy cseppet sem törődünk az útiránnyal, csak úgy taláломra bolyongunk és sokszor éppen a kárhozat szájában vesszük észre, hogy nem az okosság útja volt az, amelyen jártunk.

Az év elején vagyunk. Nem kell-e az újév küszöbén okosan szétnéznünk, hogy melyik út vezet az égbe! Nem kell-e az Úrhoz foháskodnunk: *«Mutasd meg Uram utaidat és taníts meg ösvényeidre!»* Nem kell-e nagyon komolyan számba vennünk, hogy nekünk ez év esetleg utolsó is lehet az életünkben! S ha nem is utolsó, de az okosság útjára lépésnek tizenkettedik órája, mert *«most vagy soha!»* Ebben az évben *«nagy világosságunk támadt!»* A legkisebb falu szegény templomából is mérhetetlen fényvel világít az Eucharisztia. *«Én vagyok az út, igazság, élet, — aki Énbennem jár, nem jár sötétben!»*

Lehet-e hát más utat választanunk, mint amelyre az Úr világít reá? Okosan nem! Az evangéliumi hasonlat is — a kellemes széles útról és a Krisztus-követés szoros, meredek ösvényéről — arra ösztökél, hogy okosan válasszunk: szívesen legyünk Krisztus követői, ha fárasztó is és áldozatos is az út, mert ez biztosan a mennyországba torkollik. Biztosan hazavisz az égbe! Ez az út az okosság útja!

S az okosság útjának egyénenkint sokféle változata van: Egyikünk számára az alázatosság útja; a másikunknak viszont az áldozatosság útja; a harmadiknak a szeretetet önmagát feláldozó, folyton másokért tevékenykedő életútja. Így sorolhatnánk fel a legkülönbözőbb lelki igényeknek megfelelően azt, amit az okosság egyénenkint kinek-kinek parancsol.

Az Oltáregyesület tagjai is nézzenek nyílt szemmel a szentségi Úr Jézus által megvilágított újesztendőbe! Ha úgy érzik, hogy rajta vannak az okosság útján, kötelezzék le magukat még erősebb elhatározással az Úr Jézushoz való hűségére! Ha pedig észreveszik, hogy van mit javítani, van mit tökéletesíteni, szívesen vegyék munkába a megmunkálendő útszakaszt. Imádási órájukon egészen őszintén nézzék meg magukat az Úr szemében és ne feledjék el, amit e tiszta tükörben látnak. Ha önmagunk szénája rendben van, ne mulasszuk el e lelkiállapotot kívánni másnak is. S ha kívánjuk, imádkozunk is érte. Az imádság a legnagyobb hatalom: csodákat hoz létre! Mózes imájára megállott a világ gépezete, hosszabb lett a nap, a választott nép győztesen fejezhette be harcát, Szent Gergelynek szótfogadott a hegy és folyó, a kis Organ Nelli kérésére tánca perdült a prágai kis Jézus-szobor, buzgó anyai könyörgés (Szent Monika könnyes imája) a bűnösből nagy szentet szerzett Szent Ágostonban az Anyaszentegyháznak stb.

Imádkozunk azért, hogy az Eucharisztia fényében minél több ember megtalálja az okosság útját, és le ne térjen róla többé soha! Az 1938-ik év legyen mindenki számára igazán szentév, a világító torony, melynek fényénél egykor hazaérkezik az égbe.

TELJES BŰCSŰK:

Január 6-án, 7-én, az engesztelő kilenceden, az oltáregyesületi imádási óránk és az oltáregyesületi közös ájtatosság napján, az Oltáregyesületbe való beiratkozásunk évfordulóján.

Az ünnepélyes engesztelő kilencedünk január 8—16-ig lesz az Örökimádás-templomban. Központi.

A restaurált Örökimádás.

Megifjodtan, szépséges ékességeinek ragyogó pompájában ívelődik már a szentségi Jézus trónja fölé, az Ő örök imáadásának temploma. A zajos Üllői-úton patinás külsejével a férfikor energiáinak sokoldalú tevékenységre alkalmaságát szimbolizálja, belső ornamentikája pedig a szeretet melegének dédelgető gyengédségét árasztja az Úr földi trónja elé. Úgy örülnek neki a hívek. Annyi türelemgyakorlat után igazán édes vigasztalás! Olyan sok és nagy áldozathozatalnak gyönyörű gyümölcse érett meg benne és ajánlja az Úrnak kellemjeit mintegy folyton hirdetvén: Szentségi Úr Jézus itt szeretnek Téged! Mert az Örökimádás igazán szebb, mint valaha! Az első festés alapozatlanul, a hosszabbított habarcs nyers színére került és bizonyos rideg tónust adott az egész templomnak. Most az alapszín lágyabb jellege melegebbé teszi az egész templomot. A színek kompozíciója pompás; az ívek találkozásánál alkalmazott művészi «kötés» aranykarikás «erőfoglalat»-ban örömujjongást vált ki belőlünk. Az aranyozás mind 22 karátos lemezzel történt, tiszta csillogású és tartósnak ígérkezik. Ducco aranyozással frissítettük fel az összes csillárokat, valódi aranyozással a szentségi trón gyertyatartóit és a tabernákulumot. A falat köröskörül két méter magasan duccózással tettük üvegsimává és moshatóvá, anélkül, hogy bántóan elütne vagy olajosan fénylene. Egész festésünk szervesen festékanyaggal történt s így tartósságát remélhetjük.

A munkások ismételten kifejezték csodálkozásukat afölött, hogy milyen masszívan van építve e templom. Az ívek közötti hosszabbított habarcsötletés valóságos kööntvényyszerű kompakt egészet alkot. Úgy örültünk ennek a megállapításnak, a mostani — szegénység parancsoltá — építkezésekkel szemben.

A festés mellett megtisztítottuk az oltárokat, a szöszéket. A karzatok és a földszinti egyik kis oldalkórus csúnya cementes fűrészpor «padlózata» helyébe gyönyörű carrarit lapokat rakattunk, amelyek a templomi terraszóval teljes harmóniában vannak.

Örömmünk csilingelő hangját túlszárnyalja a hála orgonahangja: mert Te Deum laudamus — «Isten Téged dicsérünk» azért, hogy megvan! Hogy már kész! Hogy ilyen szép és hogy a Tied és a mienk közösen! Ennek az orgonának sok sípja hirdesse a jötevők felé is hálás köszönetünket, amely — most teljes joggal mondhatjuk — az Úr Jézusé is! De köszönetet mondunk a Papp és Richter cégnek, kitűnő munkavezetőjének és kedves munkásainak, akik lélekkel, nagy szakértelemmel és ami a fő — a szent helyhez annyira méltó magatartással dolgoztak, hogy teljesítményük és viselkedésük iránt a legnagyobb elismerést és e helyen való megőrkítést nagyon is megérdemli. Isten áldja meg mindnyájukat!

M. Gy.

Szentséglátogatás.

Édesanya: Imádvá köszöntlek, édes Jézusom... Szeretek Hozzád jönni, Előtted leborulni, én Istenem, én mindenem.

Jézus: Jól van, leányom. Örülök, hogy eljöttél. Ezzel is bizonyosságot tettél arról, hogy szeretsz engem. Szíved kedvesebb nekem, mint az öröklámpa.

Édesanya: Uram, jó nekem itt lenni. Nehezen szabadulok hazulról, mert sok a munka és a gond, de utólag még sohasem bántam meg a Nálad töltött

időt; az aggodalmak itt lecsillapultak, nyugodtan néztem a jövőbe, derűs lett a lelkem, kedvesebb tudtam lenni mindenkihez. Napfényt vittem haza.

Jézus: Az anyák adorációja különösen kedves nekem. Ti tápláljátok a picinyeket édes anyatejjel, ti főztök, ti vizitek a szükségeseket a boltból; akarom, hogy ti vigyétek az én áldásomat is a családnak.

Édesanya: Uram, szabad előhoznom szereteteimet? . . . Mivel meg akarod őket áldani, legyen szabad mindegyik számára azt kérni, amire leginkább szükség van . . . Nagyfiamnak azt, hogy a társaság el ne rontsa; nagylányomnak azt, hogy mélyen vallásos legyen; az iskolásoknak azt, hogy Téged megszeressenek, a picinek pedig azt, hogy növekedjék okosságban és kedvességben Isten és emberek előtt. Utoljára hagytam az uramat; sok kegyelmet kérek az ő számára: erőt, egészséget és főként, Jézusom, a Te nevelőatyád erényeit. Legyen köztünk szeretet, békesség . . . Szabad, Uram, megemlíteni bajainkat? . . .

Jézus: Teljes bizalommal, gyermekem. Azért vagyok itt, hogy hozzám jöjjön mind, aki fáradt és terhek alatt roskadozik, és megenyhítem őket.

Édesanya: Uram Jézusom, végtelenül jó vagy. Szeretnék nagyon hálás lenni s Neked igen sok örömet szerezni.

Jézus: Ha igazán nagy örömet akarsz nekem szerezni, légy jó őrzőangyala családnak, így leszel legjobb feleség és édesanya.

Édesanya: Édes Jézusom, sohsem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, azért mély alázattal és csakis a Te kegyes jóságodban bízva kérlek, hogy mielőtt még távoznék e szent helyről, térj be lelkileg szívembe, töltsd be kegyelmeddel és engedd, hogy holnap reggel szent áhítattal vegyelek magamhoz.

Jézus: Menj most, drága leányom, áldással gazdagon. De máskor hozd el gyermekeidet is; tudod, hogy midőn a földön jártam, mily szeretettel öleltem magamhoz a kicsinyeket. Férjedet is várom. A viszontlátásra!

Pápai János dr.

Boldog Gizella, a magyarok első királynéja.

Első királyunk családjában mindenki szent volt. Szent István király felesége és Szent Imre herceg édesanyja: Boldog Gizella volt.

Boldog Gizella 980 körül született Regensburgban. Atyja: Henrik bajor herceg, anyja: Gizella burgundi hercegnő volt. Testvérbátyja volt II. Henrik német császár, akit szintén szentté avattak.

Boldog Gizella a gandersheimi apácák kolostorában nevelődött, mert maga is apáca szeretett volna lenni. 996-ban azután követség érkezett Géza magyar fejedelemtől, aki fia, István herceg számára feleségül kérte Gizella hercegnőt. Gizella hercegnő azzal a szándékkal lett Szent István felesége, hogy férjének apostoli munkájában a legnagyobb segítségére lesz.

Mikor Szent István a lázadó pogányok ellen a csatába ment, Boldog Gizella királyné minden idejét a templomban töltötte és könyörgött Isten segítségével. Mikor Szent István templomot építtetett, akkor ő volt az, aki a templomot a szükséges dolgokkal felszerelte. A királyi palotába összegyűjtötte a főnemes magyarok leányait és ő maga tervezett, hímezett és rajzolt velük és így készítette el a szebbnél-szebb egyházi ruhákat. Az a koronázó palást, amelyben még ma is a magyar királyokat koronázzák, nem más, mint a székesfehérvári Boldogasszony-templomnak készített miseruha. A bécsi múzeumban is őrznek egy miseruhát, amelyet szintén Boldog Gizella hímezett. A régi krónikák elmondják, hogyan látogatta az ország templomait, mindenütt megvizsgálva, hogy megvan-e minden, ami a templomba kell.

Az ő térítő munkája a pogány magyarok között a példás szent élete volt. A jó Isten nagy megpróbáltatásokat engedett meg életében: meghalt szemefénye, az ifjú Szent Imre herceg és hét évre rá férje: Szent István király. Mindkét csapást hősies keresztény lélekkel viselte el, megnyugodva az Isten akaratában.

Férje halála után a veszprémi apácák kolostorába vonult vissza és Veszprém szegényeinek és árváinak lett pártfogó édesanyja. 1045-ben azután visszatért Németországba és a passauai apácák kolostorában élt mint egyszerű apáca. 1095-ig élt itt, amikor is 115 éves korában magához hívta az Úr Jézus, hogy megadja neki a példás, szent étellel megérdemelt mennyi koronát.

Volarics Ferenc.

A gyermekek korai szentáldozásának szorgalmazását is programmba vette az Eucharisztikus Világkongresszust előkészítő bizottság. Ennek útját egyengeti **dr. Petró József** egri spirituális szerkesztésében, a *Szent István-Társulat* kiadásában megjelent kitűnő munka: *A gyermekek korai szentáldozása*, amelyhez **Szmercsányi Lajos** egri érsek, pápai trónálló írt előszót. Ajánljuk az Eucharisztia szent ügyéért dolgozóknak!

A Hősök-terén épülő hatalmas művészi oltár költségeit a jelvények árából biztosítjuk.

Ne legyen egy katolikus sem az országban, aki el nem mondhatja magáról: *En is adtam egy téglát az Oltárszentség díszoltárához!*

Mindenki, aki már megszerezte a jelvényt, gondoskodjék arról, hogy még két jelvényt helyezzen el ismerőseinél.

A legszegényebbeknek is szerezék meg az Eucharisztikus jelvényt a tehetősebbek! A megrendelés sürgős, mert a gyártás időbe kerül. Megrendelhető: a Kongresszusi Irodában Budapest, IV., Ferenciek-tere 7. Postacím: Budapest, IV. Postafiók 100.

SZABIN TESTVÉRRŐL.*

Isten irgalma valóban csodálatos. Ezt az irgalmat mindenki élvezi, de természetesen csak annak mutatkozik meg, aki szívvel, türelemmel és kitartással van hozzá; aki a tudós becsületességével és következetes bizakodásával szemmel tartja a körülötte élőket s azok életét. Az ilyen szorgos figyelő egy-kettő megtalálja ebben az életben is az égi jeleket, sőt az égi jelenségeket is fel bírja fedezni. Rómában kb. 40 boldoggá-, illetve szenttéavatási per van folyamatban. Ezek a «boldogok» nem elavult «régiségek», hanem úgyszólván kortársaink. Küzdő, dolgozó, verítékező tegnapi nők és férfiak; 12 évtől felfelé; írni-olvasni alig tudóktól a tudósig, szóval, ha jól megnézzük az égi kitüntetésre felsorakozottakat, akkor örömmel kiáltunk fel, mert így együtt olyanok, mint egy korunkról készült hű keresztmetszet. Bárki találhat közöttük a maga számára példaképet. Mi, kik boldog örömmel szegődtünk el az eucharisztikus *Jézushoz*, egyelőre földi szolgálatra, megvidámodva fedezünk fel közöttük egy egyszerű, magyar ferencrendi barátot, aki nemrég ment ki a kínai misszióba; nemrég halt meg, de életrajza, valamint az életével kapcsolatos jelenségek már 1934-ben felterjesztésre készen állottak könyv alakjában is megjelentek.

Bennünket közelebről is érdekel ez a ferences Testvér, mert nagyon szerette az eucharisztikus *Jézust* s így nekünk kettőzötten rokonunk. Méghozzá áldott rokon, hiszen az ő szeretetét már megmérte Krisztus és a jelekből ítélve — *kitüntetésre méltónak találja!* . . .

Ismerkedjünk meg a modern idők «*Pascal*»-jával; a magyar «*Paskál*»-lal! . . .

* * *

1895 farsangjának idején egy kis szabolcsmegyei szegény falucskában, kopott vándorféle ember állított be a falubeli nagyon szegény kőművesekhez. A gazda valahol borozgatott. A felesége áldott-állapotban vajúdott. A kamraszobában az após feküdt súlyos betegen. A vándor melegedni akart és szállást kért egy éjszakára. A vajúdó asszony csak a melegedést engedte meg neki, aki hálából beszédbe kezdett s különös dolgokat «jósolt» a vajúdónak. Azt mondta, hogy ő *Isten* nevében jár, majd *Kapisztrán Szent Jánost* emlegette; a születést harmadnapra jelezte, gyötrellem nélkül! . . . Megmondotta, hogy «aki» jön, *fiú* lesz s hívják «*János*»-nak. És minden így is történt. A vándorféle nem hazudott! . . . Valóban az *Isten* küldötte. *Jánost*

* Életrajza és az idézetek: *P. Oslay Oswald O. F. M.*: «*A szeretet-Isten hőse*» című könyvéből való. (Kapisztrán-nyomda, Vác. Ára 3 P.)

18 éves korában tényleg felvették szerzetesnek, mégpedig a Kapisztrán Szent Jánosról nevezett ferences rendtartományba. Így lett *Scheibel János*-ból: *Szabin-testvér!*... Innen, a világháború alatt, katonának kellett bevonulnia és lelke nagy gazdagodására, 1915—1918-ig szakácskodott és apostolkodott ott, ahol az emberekhez egyformán közel volt az Isten és a bűn is!... Leszerelése után, boldog örömmel öltözött be újra Szent Ferenc áldott ruhájába. Itt is újra csak szakács lett, de a legjavából. Példaadóan megszentelte ezt az egyszerű munkát is. Hivatalos koldulásai alatt valósággal hitbelileg felerősítette az útjába kerülő községek lakóit. Kérni ment, de vitt is!... Testnekvalókat kapott, de ő — királyi módon — léleknekvalókkal fizetett. Nem zsugoriskodott. Ejtszakai imaelmélkedései alatt a *Szeretet-Isten* bőkezű volt vele s úgy tartotta, hogy ő sem tehet másként. Jóságos lelkiszegény akart lenni. Százak lelkét mentette meg. És nemcsak úgy, éppen hogy!... P. *Oslay Oswald O. F. M.* által fáradtságos munkával összegyűjtött hálalevelek a modern elmélkedő-hitélet magasabb lelkiiskoláját jártaktól valók. Igazi elmélyült eucharisztikus szellemmel tudta megtölteni *Szabin testvér* a megfáradtakat és megterhelteket. Mindenkihez utat talált. Vagy szavak, vagy tettek által. Mindössze 36 évet élt. Ezalatt a nagyon rövid idő alatt jézusos tettei, hitbuzgósága és erényei úgy megsokasodtak és olyan időállókká váltak, hogy túléltek őt. Álmai szerinti missziós életet, tulajdonképpen *csak halála után kezdhetett élni!*... Míg élt, egyszerre csak egy helyen lehetett, de szent életének jutalmául most már nagy titkok őrzője, nagy lehetőségek eszköze. Reflektor a legfelségesebb és legméltóságosabb Úr Jézus kezében, akit az «*Ostyai Jézus*» — ahogy boldog szomjjal ő nevezte — maga is meglátogatott. Ezt így mondta el «benső bizalommal» egyik szerzetes társának:

«Testvér! Mikor tifuszos beteg voltam, egy este abban az időben, mikor az esti szentséglátogatásokat szoktam végezni, igen nagyon elfogott a vágy az Úr Jézus iránt és nagyon szerettem volna elmenni a templomba, hogy Őt imádjam. De a nagybetegség miatt nem bírtam magammal s így nem tudtam az ágyból felkelni és adorálni menni. Ekkor mélyen panaszkodtam, talán zúgolódtam: Istenem, Istenem, miértis adsz nekem ilyen betegséget, hogy miatta nem kereshetek föl a legméltóságosabb Oltáriszentségben!... Uram, Te tudod, mennyire szeretlek. Miért nem engeded meg nekem, hogy trónusod előtt imádhassalak?... Ahogy így panaszodom, egyszerre csak arra lettem figyelmes, hogy az ajtó nyílásain keresztül fény szűrődik a szobába. Nem tudtam elgondolni, hogy mi is lehet az? Villany a közelben nincsen. A testvérek pedig pihennek... Köz-

ben a fény mindig jobban és jobban terjedt és a szobám mindig világosabbá lett. Nem tudtam még akkor sem elgondolni, milyen fény lehet az? . . . Még olyant nem láttam . . . A fény egyszerre csak betölti egész szobácskámat és amint belenézttem a nagy fényességbe, a fényességben hófehér Ostyát láttam lebegni . . . Az Úr Jézus egyszerre csak az ágyam melletti széken foglalt helyet és akkor beszélgettem a jó Jézussal . . . Hosszan beszélgettünk !»

* * *

Szabin testvér alig néhány elemít végzett, majd kőműves tanonc lett, annak rendje s módja szerint felszabadult, kenyeret keresett apja nyomorgó kis családjának, aztán nagy harcok árán szerzetes lett, ott pap akart lenni ; minden vágya volt a tanulás, a felszenteltkező élet, Jézus oltári szolgálata, de erről a forró vágyáról egy haldokló teológus javára lemondott és az Úr Jézus elfogadta áldozatát. Hiszen a legnagyobbat adta, a *Célt* adta vissza Jézusnak ! . . .

Idézzünk egy-két szemelvényt *Szabin testvér* leveleiből, naplótöredékeiből, hogy így is megérezzük az «*Ostyai Jézus*» különleges irgalmát és gondoskodó szeretetét.

«Tekintetek lelketekre; legyetek igazak és szentek! Legyetek vértanuk! Haljatok meg inkább még ma, mint a jó, a tökéletes, az igazságos, az irgalmas, a kegyes, a mindenható szent Istent a legparányibb bűnnel megbántátok! . . . Szivesebben megyek haza Hozzátok, mint koldusokhoz, mint igazságtalan úton szerzet birto-
kosokhoz . . . *Ó, szent szegénység, amelynek birtokosa vagyok, te vagy az én egyedüli örömöm!* . . . Mondd meg a mi drága jó anyáknak : sok keresztet, sok szenvedés-poharat ürítsen ki! De a jutalmát még nem sejtí; pedig meg fogja kapni! Akkor örömujjongásaiban felkiált majd: szent az Isten, szent az Isten! — Szenvedés, ó, boldog szenvedés! Honnan érdemeltük ezt az Úrtól, hogy Vele együtt szenvedhetünk! Érdemről szó sem lehet! Ez kegyelem és irgalom! Megkönyörült rajtunk az Úr! — Kedves jó Szüleim! Adjatok hálát Istennek éjjel-nappal, mert szent az Isten és irgalmas! — Nincs kezem, mely leírná irgalmát, nincs nyelvem, amelyen elmondhatnám, nincs szavam, nincs kifejezésem, semmim, semmim nincsen . . . Egyedül csak szívem van, mely ég . . . ég! Ég a szeretettől Isten után!»

* * *

«Nagyobb örömet semmivel sem okozhattak volna, mint a szenvedéssel! Ez a legmagasztosabb a Földön! Hasonlóvá teszi az embert a Szentcsaládhoz, az Úr Jézushoz, kinek egész élete nem volt más, mint szenvedés! . . .»

* * *

«Kedves soraikat mindenkor örömmel veszem és azokat rendszeren közlöm Szűzanyánkkal, Szent Fiával.»

* * *

«Kedves Anyám! Fájó, vérző, szenvedő és aggódó szívét vigye a szentségi Jézus elé és kérje bizalmasan, adjon más szívét; békét, nyugalmat, örömet és tökéletes szeretetet: érző szívét! Nála mindent, mindent megtalálhat, amit emberi elme felfogni képes!»

* * *

«Valóban jelen van az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltárszentségben! Szive erősen ver, szeretete vonz, részvéte a bűnösök iránt fájdalmat kölcsönöz. Vele érzek én is, vele szenvedek én is, hiszen bennem van; s ami jó bennem van, az Tőle van; és mindent Általa, szent kegyelmével teszek meg! A hallgatást gyakorlom.»

* * *

«Ime édes Jézusom, ma lemondok minden vágyról és rendetlen vonzalmakról, melyek eddig gyötörtek a lelkiéletben. A Te szent kegyelmedből, lemondok a tudományról, a kitüntetésről, az áldozásról, a missziósságról, az emberekről, a testvérekről és minden egyéb dolgokról, ami engem illet... Itt vagy az én szívemben!»

* * *

«Helyes, isteni Mesterem, ha Te vagy a művészek-művésze, úgy értem, hogy nekem is művésznek kellennem, ha bár előttem egészen *idegen ez az elnevezés*. Te vagy az élet bölcsessége. *Hiszem*, hogy kialakítasz, megváltoztatsz, átformálsz egészen. Más kötelességem nem lesz, mint Néked pontosan engedelmelkedni. Ó, édes Mesterem, tudod, hogy a Te dicsőségédért kész vagyok mindent elszenvedni és mindenkor meghalni. A Te példád pedig buzdít arra, hogy a lelkek üdvéért éljek ezután. Erre pedig kényszerít engem az igazság. Az igazság pedig Te vagy!»

* * *

«Ma és mindenkor a titkaidat, amit velem közöltél, senkivel sem fogom közölni. Szabadidőben gondolataimat a Szűz Anyával, Örzőangyalommal és a Te szenteiddel fogom megosztani. Jó testvéreimmel való érintkezésben óvatos leszek és csak arról fogok beszélni s csak annyit, amennyit Te akarsz, — amire Te indítani fogod őket, amit kívánnak tőlem.»

* * *

„...Eddig hízelgett és tetszett nekem az emberek szeretete, de csakhamar megfélemeztek rólam. Hitegetéseimmel botrányára voltam testvéreimnek. Igérem, ezentúl ez nem történik meg. A világ szemben szeret, valóban pedig kinevet. Annál forróbb a Hozzádváló ragaszkodásom. Nem, nem szerethet és nem szeret engem kívülled senki!”

* * *

«Megértettem az Istent, akinek *gondviselő akarata egészen kielégít*. Tudom, szeretnének a szószéken látni, az Isten igéjét hirdetve, — az oltáron szentmiseáldozatot bemutatva, a papi méltóságban látni, de ez mind a mi akaratunk, az Istené más, tehát hódoljunk neki! Legyen meg a Te akaratod! Sokkal szerencsésebb és boldogabb vagyok, ha a szent Evangélium tanácsait követhetem, mint ha csak hirdethetném. Nagyobb az: *engedelmesség áldozatává lenni, mint áldozatot bemutatni!* ...Édes jó szüleim, *ezt nevezzük szeretetnek*, mégpedig élő szeretetnek, amely cselekedetekben nyilvánul meg. Szeretni mindenkit és mindent, kivétel nélkül az Istenben! Ez a legnagyobb boldogság a földön. Áldozat nélkül nincs szeretet! A szeretet nem boldogít s ki nem elégít, ha nem járulok hozzá teljesen magam is. Ezzel nem akarom azt mondani, hogy nem leszek pap, mert igenis amennyiben tehetem, ami tőlem függ, mindenütt jót teszek! A papi méltóság, *az egyházi rend szentsége isteni hatalom és Ő annak adja, akinek akarja!* Az szent, nem emberi! ... Félelemben ejt az a gondolat: *Papnak lenni!* ...»

* * *

«A világi emberekben jótevőimet szemlélem, mert ők megengedték és alkalmat nyújtottak arra, hogy Neked éljek egészen. Elzártak maguktól s mintegy égő áldozatot küldtek oltárod mellé, *míg elég a testem*, ahonnan lelkem felszálljon a Te dicső trónod elé, hogy ott *állandóan könyörögjek értetük!*»

* * *

«Most van a szegények, az elhagyottak, az árvák ünnepe, ehhez a gazdagoknak semmi közük! Kegyelmet hozott Isten a földre, békét és szeretetet! A békességet mindenki önmagában keresse; ha elvesztette, követelje Isten helyettesénél, a földön ítélő bírónál a gyóntatószékben és ismét boldog lesz! Nincs szenvedés, nincs fájdalom, csak bűn! Nincs öröm, nincs boldogság, egyedül az Isten! Nem szabad mást nézni, hogy az mit csinál, hogyan dolgozik, mint gondolkozik. *Isten és én, ez elég!* Isten az embert munkára, a madarat repülésre teremtette. Sok kerék van a gépben és mindegyik szükséges és hasz-

nos; azért nem tudjuk, mit akar az Isten velünk, mi a szándéka; miért ad csapást, keresztet, betegséget, szegénységet stb., stb. . . .”

* * *

„... de P. . . . zárkózott. Nagyon szeretném őt is megismerni. Szinte félek találkozni véle, hátha nem jó ember? Édes Istenem, aki gyakran nem járul a szentségekhez, nem maradhat állhatatos a jóban. S aki a jót azért teszi, mert muszáj, tehát másoknak a kedvéért, az már nem állhatatos.”

* * *

„Isten és én, ez elég!” . . . Ebben magaslott ki embertestvérei közül és ezt mutatta embertestvéreinek állandó példaként. Van azonban Szabin testvérnek még egy értéke, amiről eddig, tudtunkkal, senkisémmel említést. Ú. i. Ez az egyszerű, iskolázatlan szerzetes a gyermekcipőbenjáró magyar katolikus-irodalom legnagyobb ígérete „volt”! . . . Különösen leíró stílusa mesteri; leveleiben a lélek legmélyéről is játszi könnyedséggel édesgeti felszínre a belérejtett menyeyei gyémántokat.”

Élt 36 évet, de halála után ezt írták róla: „Egészen és természetesen Istené volt és egészen és természetesen azokat az egyéneket, akik körülötte éltek, Istenéhez vonzotta! . . .”

Szabinról és a hasonlóakról a Bölcsesség Könyve így ír: „Ezek azok, akiket valamikor kinevettünk és csúfságnak tartottunk, azt hittük, hogy az ő életük ostobaság és haláluk tiszteletnélküli és ime az Isten fiai közé számláltnak és a Szentek között az ő sorsuk! . . .”

* * *

Szabin testvér, könyörögj érettünk! Ámen.

“og”

A szentséges Atya miseruhájára: Bakonyi Imre 10 P, Fehér Antalné 10 P.

Az Örökimádás-templom tatarozására: Geiger Margit kétszer 10—10 P, a Szűz Anya tiszteletére, Gergely János családja 10 P, családi béke és a gyermekek egészséges előhaladásáért, N. N. 2 P, özv. Bíró Imréné 60 fillér, özv. Lasata Sándorné Jézus Szívétől nyert kegyelemért 4 P, meghalt szülei és testvérei lelkiüdvéért 3 P, N. N., hogy öcsém keresetében megmaradhasson 4 P, N. N. 1 P, N. N. 1 P,

N. N. 5 P, özv. Dávid Zakariásné 2 P, Kara Lászlóné 60 fillér, Klotik Károlyné 20 P, özv. Körmenyi Lászlóné 5 P, Harapin Antónia 20 P, Kupka Jánosné édes anyja egészségeért 1 P, dr. Zsigmond Eleménné 10 P, Gálffy Gizella 10 P, Farsang Sándorné 3 P, dr. Fögely Miklósné 5 P, Urbán Pálné 2 P, N. N. 20 P, Berki Józsefné Szekesfehérvár 1 P, Bordás Lajosné a Szent Család tiszteletére 2 P, N. N. 2 P, N. N. 1 P, özv. Török Sándorné 30 P, N. N. 1 P, Horváth Györgyné 20 P-t.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Folyik a munka! Az eucharisztikus világkongresszusra való előkészületben, főként a misézési lehetőségek biztosítása az Oltáregyesület budapesti csoportjainak a nagy feladata. Országos Elnöknőnk fáradhatatlanul dolgozik ez ügyben. Ő állította össze a statisztikát, amely a feladat méreteit világosan mutatja. E statisztika szerint *kell* még felállítani 267 oltárt (van 462), szükség van 232 új oltárköre, 52 feszületre, 42 gyertyatartóra, 142 kánontáblára, 211 misekönyvre, 169 könyvtartóra, 175 kehelyre, 179 pár ambolnára, 81 kazulára, 5 gyóntató stólára, 107 albára, 101 cingulumra, 63 pallára, 23 korpólálára, 265 kehelykendőre, 390 kéztörlőre, 536 vállkendőre, 44 oltárterítőre, 41 felső és 131 alsó oltárabroszra. A munka folyik! A legtöbb plébánián az ottani oltáregyleti csoport közreműködésével a plébánia maga produkálja a szükségeseket, míg azokra a helyekre, ahol erre képtelenek, az oltáregyesületi központ adja kölcsön a szükségeseket. Még tárgyalás folyik, mert a fenti rengeteg dolgot az Oltáregyesület egymaga képtelen előállítani. Ez azonban nem jelent lemondást, mert valóságos örömlázban ég az egész oltáregyesületi központ a szentségi Úr Jézus diadalát előkészítő nagy feladatok megoldásáért teljesítendő munkája közben. Minden meglesz! Minden sikerülni fog! Amink hiányzik, ami erőink forrása, az isteni Gondviselés megoldja majd: jötevők útján, akikben bizonyára nem lesz hiány.

Zita királyné ajándéka. Felséges Asszonyunk is — mint egykori királyi elődje, B. Gizella — kézimunkázik a Királyok Királya számára. Somsich gróf révén egy saját készítésű fehérhímzésű pallát küldött az országos központi Oltáregyesületnek. A felséges

példa buzdítson bennünket lelkes munkára s a száműzetésben élő királynénk iránti szeretetre!

A soproni ősrégi önálló Oltáregyesület több miseruhabetét hímzését és fehérnemű készítésben való segítséget vállalt az országos központi Oltáregyesület kiállítására.

Kalocsa egy kalocsakörnyéki népművészettel készült miseruhát fog küldeni.

Mezőkövesden a Jézus Szíve népleányainak műhelyében matyóhímzéssel készül számunkra egy mennyezet.

Az Oltáregyesület szent céljaira adományoztak:

Öfelsége Zita királyné egy díszesen hímzett pallát az eucharisztikus Világkongresszus alkalmából.

A kongresszusi monstanciára: *A tabáni fiókoltaéregyesület* 50 P, N. N., hogy öcsém keresetében megmaradhasson 1 P, *Kovács N.* Marcaltő egy női karkötő és egy jegygyűrű, imát kér megholt feleségéért, N. N. egy aranygyűrű és arany gombok, N. N., egy jegygyűrű, *özv. Ditrich Istvánné*, a komáromi O. E. elnöknője egy aranygyűrű drágakövel, *Bakonyi Imre* 8 P, *Gálffy Gizella* 2 jegygyűrű, N. N. egy jegygyűrű, N. N. aranyóra, karkötők és ékszerek.

A kongresszusi kelyhekre: *Budaörsi Irgalmas Nővérek* 80 P, *Győri Oltáregyesület* 2 kehelyre 160 P, *Római fürdői Oltáregyesület* 80 P, *Bakonyi Imre* 80 P, *Szent József Egyházközség* 80 P, N. N. 200 drb ezüst pénz és egyéb ékszert, *Szent Ágnes-kongr.* és *B. Margit-kongregáció* (Szent Margit-intézet) 80—80 P.

A Szent István-Társulat karácsonyi könyvkiadványai közül szerkesztőségünkbe beküldött művek a szokásos értékes tartalom, leleményesen szép kiállítás és a legkülönbözőbb igényeket számbavevő kiszolgálás jegyében születtek.

Schütz Antal egyetemi tanár *Dogmatikájának* kétkötetes II. kiadása igazán nagy esemény. Mutatja, hogy a magyar katolikus élet szomjúhozza és megbecsüli az örök értékek rendszerét. Szereti alátámasztani, megbordázni dogmatikus ismeretekkel a világnézetét. Ezért jelenhetett meg a tudós professzor nagy munkája immár II. kiadásban is. A kétkötetes hatalmas dogmatika különös figyelemmel van a világi olvasókra: a bölselet lámpása interpretáló fénye mellett kalauzol és magyaráz a teljesen otthonos tudós alaposágával és éleslátásával. Valóságos szellemi izomzat működik értekezéseiben, melyekben az érthetőségekre való törekvés mellett gondosan érvényesül a dogmatika elengedhetlen konzervativizmusa is. Akinek módjában áll, ne mulassza el megszerzését. (Két kötet 1387 lap. 25 P.)

P. Jámber László S. J. *Az Örök-mécses.* Az eucharisztikus szentévre való tekintettel «*elkiolvasmányul, elmélkedésre és prédikációs anyagul*» szánta a népszerű szerző. Vázlatszerűsége mellett is élvezetes, érdekes olvasmány a 84 lap terjedelmű könyvecske.

Dr. Tarnóczy János: *Ránk vár az élet* c. könyve a cserkészlet jubileumára íródott. Azt mondhatnók róla, hogy a cserkészlet katolikus apológiája és dogmatikája is egyszerre. Közvetlen hangon megírt bölseleti riport a cserkészetről, mely felöleli annak egész tartalmát. A cserkészlet barátainak az igazolás öröme, a vele szemben bizalmatlanoknak a megnyugtató jóleső érzését hozza a könyv olvasása. 261 lap.

Pohárnok Jenő: *Szent István király.* Tudományos forrástanulmányok alapján készült rendkívül színes, re-

gényyszerű életrajz első szent királyunkról. Nemcsak a Szent István-jubileum miatt aktuális, de nemzeti érzésünk tiszta forrásához visszatérő témáinak egyikénél időtveti az olvasót: amint a nagy király vitézségét, bölcsességét és mélyes hitét csillogtatja meg előttünk. 198 lap.

Zaymus Gyula: *Ünnepi köntös* címen gyönyörű legendáinak és elbeszéléseinek tarka csokrárt nyújtja lélekemelő tartalommal. 122 l.

Kalmár Gusztáv: *Montezuma koronája* címen Miksa mexikói császárnak életét tárja elénk. Nemcsak aktualitása miatt érdekes, hanem alapos történelmi levegője és az előttünk ismeretlen részletek ügyes beállítása miatt is. 212 l.

Dénes Gizella: *Marianne kisaszony.* Ursziny Mariannak, a korán árvaságra jutott gyermeknek kedves regénye. 151 l.

Szimon Istvánné: *Évi az intében.* Rendkívül szellemes, ügyes gyermekpszichológiai ismeretre valló elbeszélés a jó győzelméről a rossz felett. 123 l.

Székely László: *Paca Pali vitézi tettei.* Rendkívül érdekes meséskönyv, kitűnően beállítva a nevelő hatásra, 100 l.

Blaskó Mária: *Szeretnék nagy lenni.* Mint mindig, most is a gyermek lelkéből vette és írta könyvét, a nála szokásos felülmúlhatatlan invencióval 107 l.

Kosáryné Réz Lola: *Gyöngyvirág.* Színes tündérvilág pompás meseországába világít bele. 102 l.

A Szent István-Társulat kitűnő könyveiből gazdagítsuk magunk és egyesüle- teink könyvtárát.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.